

Jani K. Savolainen

Ukkosperhosten tanssi

Ukkosperhosten
tanssi

*Ei valoa ilman pimeyttä, pimeyttä ilman
valoa.*

Jani K. Savolainen
Ukkosperhosten tanssi

© 2024 Jani K. Savolainen

Kuvitus: Sanna Riikonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-8237-8

MUSTIA PERHOSIA

Elämänmittaisessa metsässä vaani synkkä luno.

Täynnä tutkimattomia kolkkia ja ahdistavia
vaaranpaikkoja,

silti tulvillaan outoa, kiehtovaa kauneutta.

Niiailevat nokkospellot kohosivat miehen mittaisiksi,
valtavat, viisaat puut, jotka ahmivat auringon,
hämärä huntu, joka vei linnuilta laulutahdon.

Siellä, orjantappuroiden keskellä soljui salainen lähde,
jonka ympärillä jylhät kalliot kaartuivat korkeuksiin
ja auringon kiilassa kieppuivat ihmeelliset perhoset.

Kerran nuo perhoset olivat kaunis mieli.

Kerran nuo perhoset olivat viisas sielu.

Kerran nuo perhoset olivat rakastava sydän.

RAJAMAA

Ei ihminen runoa valitse, valitsee runo ihmisen.

Siellä ne leijailevat, unien takana, laaksossa, jossa on kaksi aurinkoa. Yksi, joka sarastaa ja toinen, joka laskee, ja kun seuraava nousee, niin edellinen horisonttiin katoaa. Ei siellä ole yötä.

Nuo runot lentelevät sopusoinnussa toistensa kanssa ja niitä on rajaton määrä. Siinä missä yhdellä lyövät helakanpunaiset siivet, on toisella sysimustat, kolmannet valkeaa kultaa. Jos joku on uljas ja mahtava, siinä seuraava nöyrä ja toiveikas, viimeinen mieltynyt melankoliaan.

Laakson keskellä kiertää pyörre, jota ympäröivät lukemattomat peilipylväät. Nuo pylväät ovat linkki unen ja runojen maailman välillä. Joskus käy niin, että runot käyvät uteliaiksi ja singahtavat peilistä sisään.

Ja jos silloin, sen pienen hetken, kun runo uskaltautuu lähelle uinuvaa ihmistä, sillä runot näkevät vain nukkuvat sielut ja ovat kovin arkoja luonnostaan, ne löytävät vastakappaleen, saman värisen, samankokoisen, saman muotoisen - eikä tämä ole helppoa, sillä ihminen muuttuu jatkuvasti - ne ampuvat säteensä uneksijaan ja villisti kieppuvat ympärillä kuin kala joka siimaa vetää, kuiskuttavat nukkujalle ihanat ja julmat salaisuutensa ja näin, kas näin, istuu uuden runon siemen.

Aamulla ihminen, jota runoilijaksi kutsutaan, herää, ottaa kynän käteensä ja alkaa kirjoittaa.

Ei ihminen runoa valitse, valitsee runo ihmisen.

VALVEUNESSA

Kirjoitit minulle runon, valveunessa.
Kirjoitit minulle runon, tuonpuoleisesta.
Valkoista mustetta mustalla paperilla,
lopussa signeeraus jonka tunsin.

Omakseni otin silti,
jotta voisit vielä jatkaa.

ONGELMALAPSI

Kaaoksen keskellä säihkyvä ydin.

Ydin, jossa numerot leikkivät loputtomiin
ja sanat muuttavat muotoaan.

Eikä sinne juuri muuta mahdu,
lapsen mieleen ja maailmaan.

Jokainen numero on sointu,
muotoineen, väreineen,
laskutoimitusten sinfoniaa.

Salainen vaiettu kieli,
joka aukeaa vain sisäänpäin.

VALOKÄÄRMEIDEN YÖ

Nyt on talvi ja paljon lunta.

Minä tulin veljen kanssa mummolaa,

sillä tänään on Uudenvuoden aatto.

”Saadaan valvoa keskiyöllä”, -sanoo mummo.

Tämä onkin ensimmäinen kerta!

Ensin leikitään ulkona.

Pakkaslumi narissee kenkien alla,

lasketaan pulkalla pihatietä sylitysten hippei!

Hämärä painuu jo pimeäksi

ja tähdet syttyvät taivaalle.

Pappa on laittanut pihavalon päälle.

Meille tulee jano ja mennään sisään.

Juodaan mustaherukkamehua

ja syödään mummon munkkirinkilöitä.

Viimein pappa laskee kylmää vettä sankoon.

Lämmitetään tinat takassa,

pappa näyttää mallia.

Viimein tulee minun vuoroni.

Hevosenkenkä kolahtaa kauhaan

ja alkaa sulaa hiljalleen.

Viimein se on valmis

loistaen hiilloksen päällä.

Minua jännittää kaataa tina sankoon,

sillä sen varjo kertoo millainen on uusi vuosi.

-Mummo on sanonut niin.

Roiskis vaan, kun sula metalli solahtaa veteen!

Nostan tinan sangosta ja katson varjoa vihreää seinää
vasten.

Minusta se on ihan linnun näköinen.

Sitten mennään yläkertaan katsomaan, kun

Kirjovalokäärmeet täyttävät taivaan.

Sihisten ja suhisten luikertelevat korkeuksiin,

räiskyen ja rätisten paukahtelevat pakkasyössä.

Äänet pelottavat minua hieman, mutta mikä kauneus!

Jani K. Savolainen on Karstulassa syntynyt helsinkiläinen IT-yrittäjä, teknomuusikko ja runoilija.

Tässä Savolaisen viidennessä runoteoksessa liikutaan henkeäsalpaavasti havaitun ja havaitsemattoman, sekä tapahtuneen ja tapahtumattoman maailmojen välillä. Teos uurtaa elämänmakuista, väkevää tarinaa universumin aamunkoitosta auringonlaskuun.

